

مقایسه چند نوع محیط کشت در پرورش توت فرنگی گلخانه‌ای به روش هیدروپونیک

خلیل انصاری

استادیار گروه باغبانی، دانشگاه آزاد واحد ساوه

توت فرنگی یکی از محصولات باارزش باغبانی است که به لحاظ زودرسی و سهولت پرورش آن می‌تواند منبع درآمد مناسبی برای پرورش دهندگان فراهم نماید. در شهرستان ساوه که شوری آب و خاک از محدودیت‌های پرورش این گیاه می‌باشند، کشت توت فرنگی به روش هیدروپونیک (بدون خاک) می‌تواند تا حدودی گره گشا باشد. در این آزمایش دو رقم از توت فرنگی بنام آلیسو و زنو بطور جداگانه در هفت نوع محیط کشت شامل پیت، پرلیت، پامیس و ماسه و مخلوط‌های متفاوت از آنان کشت شده و بعد از حدود دو ماه میوه‌ها برداشت و توزین گردیدند. این طرح در قالب طرح کرت‌های تصادفی با دو فاکتور شامل فاکتور رقم و فاکتور محیط کشت انجام شد. بعد از تشکیل جدول تجزیه واریانس ملاحظه شد که ۷ نوع محیط کشت، تفاوت معنی داری از لحاظ اثر بر عملکرد این دو رقم توت فرنگی دارد بطوری که رقم فرنسو در محیط کشت پیت باضافه پامیس بالاترین عملکرد را از خود نشان داد.

واژه‌های کلیدی: محیط کشت، توت فرنگی، عملکرد